

כוכבים גיימי לי בדרך למעלה

**בתם של טוני קרטיס וג'נט לי
כבר לא זקוקה לאמא-אבא.
היא כבר משהו בזכות עצמה**

מעולם לא הכחישה כי שמם של הוריה פתח לה דלתות: "הייתי ילדה מלאכית אופיינית של כוכבי-הלכת של הוליווד, שמעולם לא היו בבית,

**שחקנית קרטיס
חנילים בהחברות**

אבל כשהיו יכולתי לשבת על ברכי האורחים שלהם, שהיו תמיד הכי מפורסמים בהוליווד." כך התוודתה פעם הכוכבנית הצעירה, ארוכת-הגפיים וצרת-המותן, גיימי לי קרטיס כשרק התחילה לשחק במותחנים מופקקים.

בנבר מאוהב שיחקה את אשתו החוקית של בימאי חלשלוש-אופי וגראתה בסדר גמור. בניקי ונו"נו היא אמינה ובסרט, שכבר היה ללהיט אדיר בהוליווד ועתיד להגיע אלינו בקרוב דו ושמה ואודה. מצחקון מצחיק מאוד של ג'ון (מונטי פיטון) קליז, היא ממש מבריקה.

תפקידה הבא הוא להיות שוטרת, כמו שחלמה מאז ומעודה, ואז, כמובן, קורים לה רברים שלא יכלה לשער מראש. מכיוון שהסרט הוא מותחן מובהק, אין טעם לספר מה מתרחש בדרכה של השוטרת היפה ורק להסתפק בציון הפארטנר שלה, רון סילבר, ששיחק בסילקווד בין השאר. הבימאית היא קתרין ביגלו.

תדרוך

חובה לראות:

תליאביב: צוללת צהובה, החנינה של באי בט, קפה בנוד, בוקר טוב וייטנאם, כפר קטן שלי, בגול המילחמה היא, אהבנו כל-כך, הקר מירית, עניים שחורות, קיץ אצל סבא.

ירושלים: הנסיכה הקטומה, בוקר טוב וייטנאם, ואם, החנינה של באבט, ליידי איב, קפה בנוד.

חיפה: קפה בנוד, בוקר טוב וייטנאם, בגול המילחמה היא.

תליאביב

*** **קפה בנוד** (דיזונוף, נרמיה, מוצג גם באורלי בחיפה) — מיפגש-יתרבות הופכים לניצוצות של קסם, השראה, ידירות ופריחה. פר-סי אדלון, המפתיע בכל סרט שהוא עושה, מרחיק הפעם למידבר אמריקאי, כדי להוכיח מה שהד תשיעית של בטהובן אומרת במוסיקה. אבל בקל-לוט.

*** **החגיגה של באבט** (נורדון, דנמרק-צרפת. מוצג גם באימפריה בירושלים) — כגמול על הכנסת-אורחים נאה של כפר גורודי גי מרוחק מכינה באבט, אשפית-מיטבח לשעבר בפאריס את הארוחה המגרה ביותר שגראתה אי-פעם על הכר. סרט על אמנות, על אהבה ועל חסד.

*** **קיץ אצל סבא** (מוסיאון, טאיוואן) — כמו נחות-חרסינה קולנועית וכמו ספר טוב. יריעה אנושית ורחבה של חוויות יום-יום בתקופת ילדות. עשוי ברגישות ובתבונה קולנועית של הו שיאו שיאן.

*** **קפה בנוד** (דיזונוף, נרמיה, מוצג גם באורלי בחיפה) — מיפגש-יתרבות הופכים לניצוצות של קסם, השראה, ידירות ופריחה. פר-סי אדלון, המפתיע בכל סרט שהוא עושה, מרחיק הפעם למידבר אמריקאי, כדי להוכיח מה שהד תשיעית של בטהובן אומרת במוסיקה. אבל בקל-לוט.

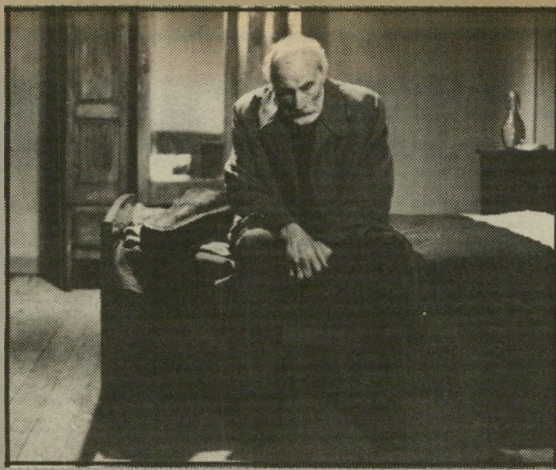
*** **קפה בנוד** (דיזונוף, נרמיה, מוצג גם באורלי בחיפה) — מיפגש-יתרבות הופכים לניצוצות של קסם, השראה, ידירות ופריחה. פר-סי אדלון, המפתיע בכל סרט שהוא עושה, מרחיק הפעם למידבר אמריקאי, כדי להוכיח מה שהד תשיעית של בטהובן אומרת במוסיקה. אבל בקל-לוט.

*** **קפה בנוד** (דיזונוף, נרמיה, מוצג גם באורלי בחיפה) — מיפגש-יתרבות הופכים לניצוצות של קסם, השראה, ידירות ופריחה. פר-סי אדלון, המפתיע בכל סרט שהוא עושה, מרחיק הפעם למידבר אמריקאי, כדי להוכיח מה שהד תשיעית של בטהובן אומרת במוסיקה. אבל בקל-לוט.

*** **קפה בנוד** (דיזונוף, נרמיה, מוצג גם באורלי בחיפה) — מיפגש-יתרבות הופכים לניצוצות של קסם, השראה, ידירות ופריחה. פר-סי אדלון, המפתיע בכל סרט שהוא עושה, מרחיק הפעם למידבר אמריקאי, כדי להוכיח מה שהד תשיעית של בטהובן אומרת במוסיקה. אבל בקל-לוט.

*** **קפה בנוד** (דיזונוף, נרמיה, מוצג גם באורלי בחיפה) — מיפגש-יתרבות הופכים לניצוצות של קסם, השראה, ידירות ופריחה. פר-סי אדלון, המפתיע בכל סרט שהוא עושה, מרחיק הפעם למידבר אמריקאי, כדי להוכיח מה שהד תשיעית של בטהובן אומרת במוסיקה. אבל בקל-לוט.

*** **קפה בנוד** (דיזונוף, נרמיה, מוצג גם באורלי בחיפה) — מיפגש-יתרבות הופכים לניצוצות של קסם, השראה, ידירות ופריחה. פר-סי אדלון, המפתיע בכל סרט שהוא עושה, מרחיק הפעם למידבר אמריקאי, כדי להוכיח מה שהד תשיעית של בטהובן אומרת במוסיקה. אבל בקל-לוט.

מאנוס קאטראקיס: באין מולדת

שחקן לדמות אביו, במקביל לשיבתו של האב ליוון אחרי גלות של 32 שנה בבריית-המועצות. הגולה מגלה כי העולם, שהשאריו בבית, נעלם. ילדיו גדלו ושקועים בשלהם, אשתו אהבה אותו ולא סלחה לו את עזיבתו, את הכפר עומדים למחוק. הוא לא שייך לשום מקום.

את הסיפור שבתוך הסיפור שבתוך הסרט מספר הבימאי בשפה קולנועית מרשימה, ומשתמש בדימויים מוסיקליים וחזותיים מפליאים, המלווים באווירת חורף עגמומי ניצחי.

מסעות בלתי מתכלים

מסע לקיתיריה (הקולנוע - בית ציוני אמריקה, תליאביב, יוון) - אזהרה: סרט של תיאור אנגלופולוס עשוי להיות חוויה. הוא עובד בכמה מי-שורים מקבילים, ולכן הוא דורש קצת מאמץ ונכונות להתרכז במשך השעותיים וחצי שהוא נמשך. כדאי מאוד.

כדאי - ראשית, משום שבימאי יווני זה פועל בקולנוע במלוא המרץ, מפעיל אותו בכישרון ואומר דברים בעלי-משמעות, לא רק לגבי עבודתו בקולנוע, כי אם גם לגבי מקומו של הקולנוע בתוך מיקלול האמנויות וכתמצית האמנות בת-זמננו, לגבי מצבה של יוון בפרט ומצבו של העולם בכלל. והדברים שהוא אומר, לפי טיבעו האישי, מדכאים למדי, אך לא חסרי-תיקוה. כל סרטיי הם מסעות - ממסע השחקנים דרך אלכסנדר הגדול, המסע של מגדל הדבורים בעיקבות שביל הפרחים (משל לאמרי-בימאי המחפש אחרי מקורות השראה), המסע של שני הילדים על פני יוון בסירטו האחרון (גם שם הם פוגשים את השחקנים והאמנים המחפשים לעצמם מקום בעולם), ואילו המסע לקיתיריה הוא מסע חוזר של אנגלופולוס לתוך עצמו, זיכרונותיו ואמנותו במקביל למסע של הגיבור, בעיקבות אביו שעליו הוא רוצה לעשות סרט. בתוך מסע פנימי זה מקופל המסע של האב בחזרה למולדתו, מסע שאמנם נקרא מסע לקיתיריה (כשם האי שבו נולדה אפרודיטה), אבל איש אינו מגיע לקי-תיריה, ואולי אפשר לומר שאיש אינו מגיע לשום מקום ממש. תמצית: בימאי-קולנוע מנסה ללהק את סירטו הבא ומחפש

לינדה פורנטינו וקית קאראדין: תענוג אסתטי

הגיבורים האלה הם המיתולוגיה של האמנות המודרניסטית שחרטת על דיגלה את מחיר התמונה במקום את ערכו האמיתי של הצויר. התקופה כולה היתה סמל להתמסחות האמנות, כשם שהוליווד היא המיקדש המוכתר-רישמית של האמנות בימינו, אחיזת-העיניים במשמעותה העילאית. שקר ואמת באמנות ובאהבה, וכמובן בחיים בכלל, הם נושאי העקשניים של רודולף והוא מגדיל לעשות עם הצלם היפאני המופלא העומד לרשותו ועם צוות-שחקנים מסורתי.

מסע להוליווד

המודרנים (דיזונוף, תליאביב, אר-צות-הברית, יוצג גם בתיאטרון ירו-שלים) - מי שמוכן לקחת את הסרט ולוא רק בזכות חתימת אלן רודולף - צודק, הוא בלי ספק אחד המובילים בקולנוע האמריקאי העכשווי, אפילו אם האמריקאים בעצמם אינם חושבים כך.

אם ישאלו אותו הוא יאמר שאם המודרנים היה אכן עושה כסף רב, היו כבר בדי הוליווד מוצפים בסרטים על אמנים ועל צויר, מה שרק מחוק את העובדה שלדעתו הוליווד היא בית היוצר הכזבני ביותר של אחיזת-עיניים בקנה-מידה קבלני.

ואם רוצים לראות את המודרנים כסרט על מהותה של ההיסטוריה האמריקאית בזיכרון האמריקאים - אפשר גם כך. ואם רוצים לראות את הסרט כרודולף על רודולף - אפשר גם כך. העיקר הוא שהרודולף הנוכחי הוא תענוג אסתטי וקולנועי לעיניים ולאוזניים. ב-1926, כך טוענת האגדה לפי רודולף, היו בפאריס לא רק המודרניסטים הידועים, כמו ארנס האמינונוי השיכור וגרטרוד שטיין הארסית, היו גם הרכלן מר ציפורי, אם נתרגם את שמו מצרפתית, והצויר ניק הארט (קית קאראדין) המעטר את הטור של ציפורי בעינתונות עד שיצליח להתפרנס מצוירו. המיליונר האספן והביריון סטון (ג'ון לון) ואשתו היפה רייצ'ל, שהיתה פעם אשתו של הארט (לינדה פורנטינו הזכורה לטוב משיגעון של לילה).

כיס דמועות בזול

ניקי וג'ינו (בן-יהודה, תליאביב, ארצות-הברית) - אין ספק שלורי ברט ואנגו היו פעם כוונות טובות, עכשיו כבר אפשר לחשוד בכשרותו.

מי שמתעקש לעשות סרטים על מוכי-גורל דווקא, התחיל את הדרך באלמבריסטה, סרט הצו דוקומנטרי לא רע בכלל, והמדי שיד אחר-כך רע, בין השאר ביצרים, סרט על מוכי-גורל בכלא. הפעם הוא עושה מאמצים אדירים ולא מעוררי סימפטיה כדי לרכך את הצופה שלו בעניין אנושי כבד: נער מפלג. אבל עם תסריט מפגר יותר מן הנער ובימוי מאולץ הוא מצליח להשיג את ההיפך - רתיעה, חוסר-אמינות, וטריקים שקופים מדי.

אפשר לקרוא לסרט הזה גם שלושה מוכשרים נואשים מחפשים בימאי, שכן שלושת השחקנים, הנאבקים כדי להקנות אמינות לסיפור הדלוה של יאנג, דווקא מוכשרים מאוד.

תום הלאסה, מי עשה את אמדיאוס וירטואוזי אצל מילוש פורמן ואכן נחשב ללוליון מישחקי (הוא היה גם גיבורו של לילה מסחרר) הוא המפגר בין שני אחים תאומים לא זהים, הסובל מליקויים תיקשורתיים ואינו מפגר לחלוטין. מעבודתו כפועל איטוף זבל הוא מממן את לימודי אחיו השואף להיות רופא. השחקן ריי ליוטה, בעל העיניים הכחולות העמוקות והלסתות המונבהות, ששיחק לצידה של מלאני גרימית כבעלה לשעבר, במשהו פראי, מצליח לא להיות מגוחך או מעצבן, למרות שוות הציפוי בלתי-אפשריות, אבל זה קשה מאוד. בעיקר נוכח העובדה שהסיפור כלי-כך אידיאלי.